SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 688

Warszawa, 27 lutego 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Józefa Rackiego.

(-) Krzysztof Borkowski; (-) Jan Bury; (-) Jarosław Górczyński; (-) Eugeniusz Tomasz Grzeszczak; (-) Stanisław Kalemba; (-) Jan Łopata; (-) Krystyna Ozga; (-) Mirosław Pawlak; (-) Józef Racki; (-) Henryk Smolarz; (-) Zbigniew Sosnowski; (-) Franciszek Jerzy Stefaniuk; (-) Andrzej Sztorc; (-) Genowefa Tokarska; (-) Piotr Walkowski; (-) Zbigniew Włodkowski; (-) Piotr Zgorzelski; (-) Stanisław Żelichowski.

Projekt

USTAWA

z dnia …… 2012 r.

o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych

(jedn. tekst Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, z późn. zm.)

Art. 1.

W ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (jedn. tekst Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. Stroną w postępowaniu, o którym mowa w ust. 2, jest wójt, burmistrz albo prezydent miasta.”;
2) w art. 22b
a) w ust. 1 po pkt. 4 dodaje się pkt. 5 w brzmieniu:
„5) odsetki bankowe i odsetki z tytułu nieterminowych wpłat należności i opłat , o których mowa w ust. 1 pkt. 1-4 ”;
b) po ust. 2 dodaje się ust. 3, ust. 4 i ust. 5 w brzmieniu:
„3. Zarząd Województwa prowadzi windykację dochodów, o których mowa w ust.1.”;
„4. Do udzielania ulg w spłacie należności i opłat, o których mowa w ust. 1 stosuje się przepisy ustawy o finansach publicznych”
„5. Świadczenia pieniężne, o których mowa w art. 22b ust. 1 przedawniają się z upływem 5 lat od dnia ich wymagalności”.

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Cel i potrzeba uchwalenia ustawy

Niniejszy projekt zakłada nowelizację art. 7 i art. 22b ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (jedn. tekst Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266 ze zm.). Zmiana powyższa ma na celu zwiększenie przejrzystości dotychczasowych przepisów oraz rozwianie wątpliwości pojawiających się w orzecznictwie sądów administracyjnych poprzez jednoznaczne określenie podmiotów, którym przysługuje przymiot strony w postępowaniu w przedmiocie wyrażenia zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, uregulowanego w art. 7 ust. 2 ustawy. Ponadto, proponowana zmiana ma na celu zapewnienie samorządom gminnym płynnej i bezkolizyjnej realizacji polityki przestrzennej na szczeblu gminy, a także uzupełnia lukę prawną w przedmiocie należności stanowiących dochód budżetu województwa w postaci odsetek bankowych i odsetek z tytułu nieterminowych wpłat należności oraz opłat związanych z wyłączaniem gruntów rolnych z produkcji (art. 22b ust. 1 ustawy)

W obecnie obowiązującym stanie prawnym zmiana przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, określona w art. 7 ust. 1 ustawy dokonuje się co do zasady w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. 2003 Nr 80 poz. 717). W przypadku gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I – III, jeżeli ich zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia przekracza 0,5 ha zmiana przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne wymaga uzyskania zgody Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi[1]. Z kolei przeznaczenie gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa na cele nierolnicze lub nieleśne wymaga zgody Ministra Ochrony Środowiska[2] lub upoważnionej przez niego osoby. W przypadku pozostałych gruntów leśnych – zgody udziela marszałek województwa po uzyskaniu opinii izby rolniczej. Procedura uzyskania zgody właściwego organu stanowi pierwszy etap i jest konieczna do zmiany przeznaczenia gruntów oznaczonych powyżej na cele nierolnicze i nieleśne, dokonującego się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z brzmieniem ustępu 3 art. 7 ustawy, podmiotem uprawnionym do wystąpienia z wnioskiem o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów, o których mowa powyżej

---

[1] W tekście ustawy: *Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej.*

[2] W tekście ustawy: *Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa.*

jest jedynie wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Jednakże w wyniku rozbieżności interpretacyjnych art. 28 Kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie pojęcia „*interesu prawnego*" podmiotów występujących w postępowaniu administracyjnym w charakterze strony, w orzecznictwie sądów administracyjnych pojawiły się poglądy przyznające legitymację procesową w postępowaniu w przedmiocie wyrażenia zgody na zmianę przeznaczenia gruntów, również właścicielom i użytkownikom wieczystym gruntów objętych wnioskiem o zmianę przeznaczenia. W konsekwencji mamy obecnie do czynienia z chaosem orzeczniczym i brakiem jasności w stosowaniu norm prawnych w przedmiotowej kwestii. Dla przykładu można przytoczyć diametralnie różne wyroki Sądów Administracyjnej w tej materii. I tak, w orzeczeniu z dnia 29 lutego 2008 roku, sygn. akt IV SA/Wa 2/08 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że *„za nieuzasadniony uznać należy podniesiony w skardze zarzut, iż Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi naruszył art. 10 kpa, art. 61 § 4 kpa i art. 28 kpa poprzez niepowiadomienie o toczącym się postępowaniu właścicieli działek, których dotyczy wniosek o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów. Stronami postępowania w sprawie, która dotyczy wniosku o zmianę przeznaczenia gruntów w związku z przystąpieniem do uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest tylko Gmina, która z takim wnioskiem wystąpiła."*.

Z kolei w orzeczeniu z dnia 6 listopada 2009 roku, sygn. akt IV SA/Wa 1407/09. Wojewódzki Sąd Administracyjny orzekł: *„Stosownie do art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Źródłem interesu prawnego, o którym mowa w art. 28 k.p.a. mogą być przepisy prawa cywilnego, w szczególności prawa rzeczowego. Interes w załatwieniu sprawy zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów rolnych mają zatem ich właściciele. Decyzja w przedmiocie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze związana jest z wykonywaniem własności nieruchomości. Jej brak ogranicza dysponowanie własnością, gdyż utrudnia obrót nieruchomościami, czy też uniemożliwia ich zabudowę. W związku z tym stwierdzić należy, że stronami w rozpoznawanej sprawie byli także wszyscy właściciele (wieczyści użytkownicy) działek wchodzących w skład spornego obszaru."*

Podobne rozbieżności interpretacyjne powstały również na płaszczyźnie orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego. Otóż w wyroku z dnia 23 czerwca 2010 roku, sygn. akt II OSK 1017/09, Sąd orzekł, że *„W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego zasadnie Sąd pierwszej instancji uznał, że właściciel takiego gruntu ma przymiot strony w postępowaniu o zmianę przeznaczenia gruntów na cele nierolnicze. Przede wszystkim należy stwierdzić, że skoro przepisy ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie*

zawierają szczególnych uregulowań dotyczących strony postępowania administracyjnego, takich jak np. w art. 28 ustawy z dnia 7 lipca 2994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 ze zm.), to należy stosować ogólne przepisy regulujące postępowanie administracyjne, w tym również art. 28 Kpa. Z przepisu art. 28 Kpa wynika, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Obecnie – jak trafnie wskazał Sąd pierwszej instancji - źródłem interesu prawnego, o którym mowa w art. 28 Kpa mogą być nie tylko przepisy prawa administracyjnego, ale również przepisy prawa cywilnego, w szczególności prawa rzeczowego. Prawo własności bowiem może w wielu przypadkach stanowić o interesie prawnym strony, a co za tym idzie o przysługujących jej prawach strony w postępowaniu administracyjnym."

Natomiast w orzeczeniu z dnia 17 lutego 2010 roku, sygn. akt II OSK 329/09, NSA zupełnie odmiennie wypowiedział się stwierdzając, że decyzja wydawana przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi na podstawie art. 7 ustawy **nie jest typową decyzją administracyjną w rozumieniu art. 1 pkt. 1 kpa**. W opinii Sądu, decyzja o wyrażeniu zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na inne cele dokonującego się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ma charakter „*specyficzny*", wynikający z usytuowania tej zgody w systemie prawa jako pewnego rodzaju instytucji stanowiącej konieczne ogniwo wstępne, aby gmina mogła zrealizować swoje zamierzenia planistyczne. NSA podkreślił, iż jest to w istocie *„akt swoim celem zbliżony do wymaganej procesem legislacyjnym zgody innego, współdziałającego organu, na wydanie aktu normatywnego lub też na zamieszczenie w nim pewnego rodzaju unormowań wiążących się z koniecznością współdziałania wyspecjalizowanych organów*." Ponadto Sąd wskazał, że przedmiotowa decyzja jest wydawana w procesie dochodzenia do ustalenia treści projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a więc de facto w procesie legislacyjnym. W związku z powyższą interpretacją, Sąd odmówił właścicielom oraz użytkownikom wieczystym gruntów przymiotu „*strony*" w postępowaniu o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów wobec braku bezpośredniego (własnego, indywidualnego) interesu prawnego w sprawie w rozumieniu art. 28 kpa. NSA słusznie zauważył, że *„gdy wniosek gminy o zmianę przeznaczenia gruntów zostanie załatwiony pozytywnie i dojdzie do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, mieszkańcy w tym właściciele i użytkownicy gruntów będą mogli wypowiedzieć się na temat treści tego projektu (...) a w razie podjęcia przez radę gminy uchwały przyjmującej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, stosownie do art. 101 ustawy o samorządzie gminnym ,*

będzie im służyło prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego na tę uchwałę, po spełnieniu warunków określonych w tym artykule".

W najnowszym orzecznictwie NSA zdaje się przeważać tendencja do uznania *interesu prawnego* właścicieli gruntów objętych wnioskiem o zgodę na ich odrolnienie. W uzasadnieniu wyroku z dnia 25 stycznia 2011 r.[3], NSA poparł stanowisko sądu I instancji, zgodnie z którym *„zgoda o której mowa w art. 7 ust. 2 ustawy następuje w formie decyzji administracyjnej, gdyż rozstrzyga sprawę co do jej istoty, a wiec spełnia wymogi z art. 104 k.p.a".* Konsekwencją przyjęcia takiej tezy jest stwierdzenie, że postępowanie w wyniku którego owa decyzja zostaje wydana podlega reżimowi przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, a więc również i norm przewidujących obowiązek organu administracji publicznej zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu. Ponadto, Sąd wskazał wyraźnie, że stronami postępowania w sprawie wyrażenia zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych mogą być - obok wnioskodawcy, tj. wójta, burmistrza czy prezydenta miasta - również właściciele gruntów zainteresowani zmianą ich przeznaczenia na cele nierolnicze lub nieleśne.

W praktyce, różnorodne interpretacje wpływają negatywnie na tworzenie przepisów prawa miejscowego, tj. planów zagospodarowania przestrzennego, co przejawia się przedłużającym się postępowaniem dotyczącym uzgadniania projektu planu w zakresie zmiany przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej argumenty, nie ulega wątpliwości, że wprowadzenie zmiany art. 7 poprzez dodanie ust. 3a wskazującego w sposób enumeratywny, kto jest stroną w postępowaniu o udzielenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów jest konieczne. Skrajnie odmienne rozstrzygnięcia sądów, w sprawach zmiany przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze, toczących się w trybie procesu uzgodnieniowego projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego sprawiają, iż niezbędne jest wprowadzenie ustawowego zapisu, który spowoduje definitywne zakończenie toczących się sporów. Ponadto wskazane jest takie dostosowanie prawa, które umożliwi szybkie uchwalanie planów zagospodarowania przestrzennego skutecznie programującego przestrzeń, a nie tylko podporządkowującego się żądaniom właścicieli i inwestorów. Nadrzędność prywatnej własności nad społecznymi interesami i instytucja zarzutów m.in. do decyzji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi skutecznie blokuje możliwość uchwalania nowych planów zagospodarowania przestrzennego ograniczając w ten sposób możliwości rozwojowe gmin.

[3] Syg. Akt II OSK 148/10

Na marginesie można dodać, że problematyka powyższa była już poruszana w pierwszym akcie normatywnym ujmującym w sposób całościowy problematykę ochrony gruntów rolnych i leśnych – w ustawie z dnia 26 października 1971 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych oraz rekultywacji. W ówczesnym stanie prawnym nie budziło wątpliwości, że stroną postępowania jest jedynie sam wnioskodawca.

Dopuszczalność uregulowania kwestii legitymacji procesowej strony w akcie normatywnym jako regulacji *lex specialis* wobec regulacji art. 28 kpa nie budzi wątpliwości ani w doktrynie prawniczej ani w orzecznictwie sądowym. A. Wróbel w Komentarzu do art. 28 kpa[4] słusznie wskazuje, że w przypadku gdy przepisy ustaw szczególnych wymieniają osoby lub inne podmioty, które są stronami postępowania administracyjnego określonego w ustawie, organ administracji publicznej jest tymi przepisami związany. Powyższe stanowisko potwierdził NSA w wyroku z dnia 28 marca 2007 r.,[5] w którym to dokonał następującej interpretacji przepisów Prawa Budowlanego: „*w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę stronami w rozumieniu art. 28 K.p.a. są tylko osoby wymienione w art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane*", a także w wyroku z dnia 2 marca 2007 r.[6], w którym Sąd stwierdził z kolei, że: "*Przepis art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016 ze zm.) stanowi lex specialis w stosunku do art. 28 k.p.a. i może mieć zastosowanie, zgodnie z jego brzmieniem, wyłącznie w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę. Natomiast postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o pozwoleniu na budowę nie jest takim postępowaniem"*.

Proponowana zmiana jest zgodna z Konstytucją RP bowiem nie wpływa na ograniczenie wykonywania prawa własności nieruchomości objętych wnioskiem o zgodę na zmianę ich przeznaczenia. Jak wynika z analizy art. 21 Konstytucji, Rzeczpospolita Polska chroni własność i prawo jej dziedziczenia. „*Własność"* w tym artykule została potraktowana bardzo szeroko, a więc bez rozróżniania kto jest jej podmiotem. Wszelka zatem „*własność"* podlega ochronie państwa, zarówno ta, która służy celom produkcyjnym, jak też ta, która ma zaspokajać osobiste potrzeby właściciela i jego rodziny. Prawo własności nie jest jednak prawem bezwzględnym i doznaje określonych w ustawach ograniczeń. Zgodnie bowiem z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 140 K.c. właściciel rzeczy korzysta z niej z wyłączeniem innych osób zgodnie z jej społeczno - gospodarczym przeznaczeniem i zasadami współżycia

[4] M. Jaśkowska, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.00.98.1071*). *LEX*/el., 2012
[5] II OSK 208/06, ONSA WSA 2008, nr 1, poz. 12; OSP 2008, z. 3, poz. 3.
[6] II OSK 462/06, LEX nr 362459 NSA.

społecznego, z tym że przy wykonywaniu własności jest ograniczony treścią przepisów szczególnych. Dopuszcza je Konstytucja RP w art. 64 ust. 3 stanowiąc, że własność może być ograniczona przy czym tylko w drodze ustawy i tylko w takim zakresie, w jakim nie narusza to istoty prawa własności, a więc z poszanowaniem zasady proporcjonalności wyrażającej się w zakazie nadmiernej ingerencji w sferę praw i wolności jednostki. Ingerencja w sferę prawa własności musi zatem pozostawać w racjonalnej i odpowiedniej proporcji do celów, dla osiągnięcia których ustanawia się określone ograniczenia. Takimi przepisami ustawowymi dającymi podstawę do ograniczenia prawa własności są m.in. regulacje zawarte w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.), upoważniające gminy do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (art. 3 ust. 1), jak również przepisy ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, ze zm.). Należy bowiem mieć na względzie, że zmiana przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne dokonuje się w istocie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w trybie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Stosownie do art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. W kompetencji do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wyraża się samodzielność samorządu terytorialnego w rozwiązywaniu lokalnych zagadnień dotyczących zachowania ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej, o których mowa w art. 7 ust.1 pkt 1 ustawy o samorządzie gminnym. Ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 4 ust. 1 u.p.z.p.). Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości (art. 6 ust. 1 u.p.z.p.). Wobec tego w procesie planistycznym właściciele nieruchomości mogą swoją wolę uzewnętrzniać na wiele sposobów, poprzez składanie wniosków o zmianę studium lub miejscowych planów w różnym czasie, przed przystąpieniem gminy do ich sporządzenia i po ich uchwaleniu, a nawet na etapie prac planistycznych za propozycją poniesienia kosztów z tym związanych. Mają także prawo do zaskarżenia studium w sytuacji, gdy uchwalony plan jest zgodny z postanowieniami studium i bez jego zmiany nie można zmienić postanowień

planu, nie ma przy tym znaczenia okoliczność kiedy uzyskali prawo własności określonej działki.

Pozostawienie organom gminy uprawnienia do uchwalania planów zagospodarowania przestrzennego (aktów prawa miejscowego) było wyraźną wolą ustawodawcy, przy jednoczesnym nałożeniu obowiązku przestrzegania reguł stanowienia prawa. Gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a jej samodzielność podlega ochronie sądowej. Samodzielność gminy może być realizowana jedynie w granicach dozwolonych prawem. Art. 7 Konstytucji RP przewiduje bowiem regułę, według której organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, a zatem samodzielność gminy istnieje tylko w granicach prawa.

Wyłączna kompetencja gminy do planowania miejscowego wyraża się w samodzielnym kształtowaniu sposobu zagospodarowania obszaru podlegającego jej władztwu planistycznemu, pod warunkiem działania w granicach i na podstawie prawa i nie nadużywania tego władztwa. Oczywistym jest, że plan zagospodarowania przestrzennego może wkraczać w sferę wykonywania prawa własności (art. 140 K.c.). Plany ustalają możliwość (lub zakaz) prawa zabudowy danej nieruchomości, a przez to określają granice interesu prawnego jednostki. Ustalenia planów zagospodarowania przestrzennego zawierają ograniczenia w zakresie władztwa nad gruntem. W tak szacowanych granicach właściciel (użytkownik wieczysty) może korzystać z gruntu**,** rozporządzać nim i dokonywać jego zabudowy.

Jednakże postępowanie w przedmiocie uchwalenia planu zagospodarowania przestrzennego przez radę gminy nie jest postępowaniem administracyjnym w sprawie indywidualnej, lecz postępowaniem legislacyjnym, zmierzającym do tworzenia prawa miejscowego. Stąd też bierze się jego specyfika. Ponadto, tak zakreślone ograniczenia „*własności”* są dopuszczalne z mocy art. 64 ust. 3 Konstytucji.

Reasumując należy podkreślić, że zaproponowana zmiana ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie narusza przepisów ustawy zasadniczej, gdyż na mocy przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, organy gminy zostały upoważnione do ingerencji w prawo własności innych podmiotów, w celu ustalenia przeznaczenia terenów i zasad zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy, a przez to realizacji polityki przestrzennej gminy.

Na marginesie należy dodać, że wprowadzenie ust. 3a w art. 7 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych w powyższym brzmieniu było już przedmiotem procesu legislacyjnego w trybie uzgadniania projektu ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i

zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw i zostało przyjęte bez uwag przez Rządowe Centrum Legislacji oraz Komitet Rady Ministrów.

Z kolei dodanie w art. 22b w ust. 1 pkt. 5 ma na celu ujednolicenie prowadzenia spraw z tego zakresu. Wprowadzona z dniem 1 stycznia 2011 roku zmiana ustawy polegająca na likwidacji Funduszu Ochrony Gruntów Rolnych i przekazaniu dochodów związanych z wyłączeniem gruntów rolnych z produkcji do budżetu województwa spowodowała, że w znacznej części województw odsetki bankowe i odsetki z tytułu nieterminowych wpłat należności i opłat rocznych z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji, przekazywane były na rachunek budżetu samorządu województwa, zamiast na wyodrębniony rachunek bankowy, o którym mowa w art. 22b ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Tym samym dochody z opłat związanych z wyłączeniem gruntów rolnych z produkcji zmniejszyły się w niektórych województwach nawet o kwotę ok. 120 tys. zł.

Dodanie w art. 22b ust. 3 ma na celu uporządkowanie spraw związanych z prowadzeniem windykacji zaległych i bieżących należności i opłat rocznych związanych z wyłączeniem gruntów rolnych z produkcji. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych – dysponentem tych środków jest zarząd województwa, nie ma natomiast regulacji prawnej, która w sposób jednoznaczny wskazywałaby organ właściwy do windykacji zaległych i bieżących należności i opłat rocznych związanych z wyłączeniem gruntów rolnych z produkcji. Dotychczasowe doświadczenia z prowadzeniem windykacji należności i opłat z tytułu wyłączenia gruntów z produkcji oraz kształtujące się orzecznictwo sądów administracyjnych wskazują, że nie ma jednolitości w tym zakresie. W czterech województwach w kraju (dolnośląskie, kujawsko-pomorskie, mazowieckie i opolskie) windykację wspomnianych opłat prowadzą starostowie, działając na podstawie przepisu art. 5 §1 pkt. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 z późn. zm.) i przekazują te środki w całości na rachunek samorządu województwa. W takim postępowaniu budżet samorządu powiatu ponosi dodatkowe wydatki związane z windykacją tych opłat, bez możliwości ich zwrotu bądź rekompensaty. W pozostałych województwach windykację wspomnianych należności i opłat prowadzą dysponenci tych środków, tj. samorządy województw. Analiza dochodów z opłat i należności z tytułu wyłączenia gruntów z produkcji na podstawie rocznych sprawozdań GUS RRW-12 z przebiegu realizacji przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych w zakresie gromadzenia i wykorzystywania środków pochodzących z należności i opłat z tytułu wyłączenia gruntów z produkcji wskazuje, że w województwach, w których windykację przekazano do starostw dochody z tego tytułu uległy znaczącemu zmniejszeniu o 20-30%.

Z kolei propozycja regulacji przedstawiona w art. 22b ust. 4 ma charakter porządkowy, wskazujący, że do udzielania ulg w spłacie należności i opłat z tytułu wyłączenia gruntów z produkcji stosuje się przepisy ustawy o finansach publicznych, tj. art. 55 i nast. tej ustawy.

Natomiast propozycja zapisu art. 22b ust. 5 wprowadza pięcioletni okres przedawnienia świadczeń liczony od dnia ich wymagalności, to jest: w odniesieniu do należności – od 60 dnia po tym, jak decyzja stała się ostateczna, a w odniesieniu do opłat rocznych – od 30 czerwca danego roku.

2. Ustawa ta nie powoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

3. Skutki społeczne.

Projekt niesie za sobą pozytywne skutki społeczne, gdyż w pierwszej kolejności usprawni procedurę uchwalania nowych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla obszarów, które takich planów nie posiadają, a w dalszej kolejności przyspieszy zmianę dotychczasowych planów nieprzystających do współczesnych warunków gospodarczo-inwestycyjnych. Projektowana zmiana niesie za sobą również pozytywne skutki w postaci usystematyzowania kwestii legitymacji procesowej strony w postępowaniu w przedmiocie wyrażenia zgody na zmianę przeznaczenia gruntów, co przełoży się na zwiększenie przejrzystości orzecznictwa sądowego, a przez to pewności prawa. Ponadto proponowana zmiana określi – w sposób ostateczny – podmiot uprawniony do dokonywania windykacji należności z tytułu wyłączania gruntów rolnych z produkcji rolnej.

4. Przedmiot projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Warszawa, 26 kwietnia 2012 roku

BAS-WAPEiM-993/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Józef Racki) z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2012 r., poz. 32) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektowanej regulacji

Projekt ma na celu zmianę ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, ze zmianami; dalej: ustawa). Zmiana polegać ma na dodaniu do art. 7 ustępu 3a oraz do art. 22b – punktu 5 w ust. 1 i ustępów 3-5. Artykuł 7 dotyczy procedury wydawania zgody na przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne. Zgodnie z proponowanym przepisem stroną w postępowaniu, które zmierza do wydania zgody, ma być wójt, burmistrz albo prezydent miasta. Artykuł 22b określa dochody budżetu województwa związane z wyłączaniem z produkcji gruntów rolnych. Wnioskodawcy proponują rozszerzenie katalogu dochodów o odsetki bankowe i odsetki z tytułu nieterminowych wpłat należności i opłat, będących takimi dochodami, oraz wprowadzenie reguł dotyczących windykacji tych dochodów, udzielania ulg w spłacie należności i opłat, stanowiących te dochody, oraz dotyczących przedawnienia roszczenia o ich uiszczenie.

Projektowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Ustaw.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Kwestie stanowiące przedmiot projektu ustawy nie są regulowane prawem Unii Europejskiej.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje zagadnień, o których mowa w projekcie.

4. Konkluzje

Przedmiot projektu ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 26 kwietnia 2012 roku

BAS-WAPEiM-994/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Józef Racki) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt ma na celu zmianę ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, ze zmianami; dalej: ustawa). Zmiana polegać ma na dodaniu do art. 7 ustępu 3a oraz do art. 22b – punktu 5 w ust. 1 i ustępów 3-5. Artykuł 7 dotyczy procedury wydawania zgody na przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne. Zgodnie z proponowanym przepisem stroną w postępowaniu, które zmierza do wydania zgody, ma być wójt, burmistrz albo prezydent miasta. Artykuł 22b określa dochody budżetu województwa związane z wyłączaniem z produkcji gruntów rolnych. Wnioskodawcy proponują rozszerzenie katalogu dochodów o odsetki bankowe i odsetki z tytułu nieterminowych wpłat należności i opłat, będących takimi dochodami, oraz wprowadzenie reguł dotyczących windykacji tych dochodów, udzielania ulg w spłacie należności i opłat, stanowiących te dochody, oraz dotyczących przedawnienia roszczenia o ich uiszczenie. Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, dnia 23 maja 2012 r.

Poseł na Sejm RP
Józef Racki
Klub Poselski PSL

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu RP

Na podstawie art. 119 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 36 ust. 1a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, w imieniu wnioskodawców zgłaszam **autopoprawkę** do projektu ustawy:

- o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych,

który został złożony do Marszałka Sejmu w dniu 11.04.2012 r.:

Autopoprawka
do poselskiego projektu ustawy
o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych

W ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (jedn. tekst Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 po pkt. 28 dodaje się pkt. 29 w brzmieniu:
„29) *zwartym obszarze projektowanym na cele nierolnicze – rozumie się przez to obszar gruntów rolnych przewidzianych do zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze, zawarty w granicach opracowania planu zagospodarowania przestrzennego, wyznaczony na rysunku projektu tego planu liniami rozgraniczającymi tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania*”.

UZASADNIENIE

Przedstawiona propozycja zmiany ustawy zmierza do zdefiniowania pojęcia „***zwarty obszar projektowany na cele nierolnicze”***

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Grunty wymagające zgody dla zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne określa szczegółowo i wyczerpująco art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, stanowiąc m. in. w pkt. 1, że przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III***, jeżeli ich zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia przekracza 0,5 ha*** – wymaga uzyskania zgody Ministra właściwego do spraw rozwoju wsi.

W obecnie obowiązującej ustawie o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie ma definicji „zwartego obszaru”, natomiast określenie zawarte w art. 7 ust. 2 pkt. 1 „***zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia przekracza 0,5 ha”*** jest w różnorodny sposób interpretowane w praktyce, jak również w orzecznictwie sądów administracyjnych.

Za zdefiniowaniem tego pojęcia przemawiają więc przede wszystkim rozbieżności w jego interpretacji, co prowadzi w praktyce do omijania stosowania przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Intencją ustawodawcy było nadanie pojęciu „*zwarty obszar” znaczenia jako* sumy wszystkich gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III usytuowanych w granicach opracowania projektu planu zagospodarowania przestrzennego bez względu na powierzchnię kompleksów gleb klas I-III objętych szczególną ochroną. W efekcie, przy wykorzystaniu przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami dającej możliwość podziału nieruchomości rolnych na działki o powierzchni 30 arów dochodzi do nagminnego omijania stosowania przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

I tak np. w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartego w wyroku **II OSK 466/11 -** *pojęcie "zwarty obszar projektowany" należy interpretować mając na uwadze całe projektowane przedsięwzięcie. Już z samej nazwy zaskarżonej uchwały wynika, że jej przedmiotem jest miejscowy plan obejmujący teren przeznaczony na park elektrowni wiatrowych Markowice. Z ustaleń planu wynika, że teren przeznaczony na park elektrowni wiatrowych obejmuje teren przeznaczony pod 29 siłowni (pod każdą zajmowałaby co najmniej 18 arów) i pod drogi dojazdowe do nich, przy czym Skarżąca Gmina nie przeczy, że są to*

grunty klas I-III. Zatem niewątpliwym jest, że zwarty obszar projektowany do zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze znacznie przekracza 0,5 ha. Wobec czego wymagana jest na to zgoda Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. Brak takiej zgody, jak zasadnie uznał Sąd pierwszej Instancji, jest istotnym naruszeniem trybu sporządzania planu miejscowego powodującym nieważność tej uchwały, na co wskazuje treść art. 17 pkt 8 w zw. z art. 28 ust.1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym".

Również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku II SA/Kr 340/11 stwierdził że – „w *tej sprawie w odniesieniu do zaskarżonego planu miejscowego mimo, że obszar objęty zmianą przeznaczenia z terenu rolnego na nierolny przekraczał powierzchnię 0,5 ha – organy planistyczne Gminy Kalwaria Zebrzydowska nie uzyskały żądnej zgody na taką zmianę przeznaczenia. Nietrafny jest zarzut Rady Miejskiej, jakoby zgoda była wymagana tylko wówczas, gdy na tak przekwalifikowanym terenie obszar zabudowy wynosił ponad 0,5 ha. Powołany przepis ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych odnosi się już do samej zmiany sposobu zagospodarowania i nie ma znaczenia, czy na obszarze np. MN1 (zabudowy mieszkaniowej) powierzchnia zabudowy będzie wynosiła więcej niż 5000 m2 lub mniej. Istotny jest tylko to, że teren objęty przez zmianą planu miejscowego jako grunt rolny o powierzchni ponad 0,5 ha klasy bonitacyjnej I-III jest przeznaczony na cele nierolne i nieleśne".*

Natomiast Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku **II OSK 2225/10** stwierdził – *„w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego nie może budzić uzasadnionych wątpliwości, że ustawowe określenie "zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia" nie zostawia pola do wykładni rozszerzającej. Ustawodawca wyraźnie łączy w jedną całość granice uwzględnianego obszaru ze zmianą jego przeznaczenia, czyli nakazuje ograniczanie powierzchni, dla której ma nastąpić zmiana przeznaczenia, do działek inwestora. Kryterium obszarowe zawarte w art. 7 ust. 2 pkt. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych będzie, dotyczyć - jedynie obszaru, który ma zmienić swoje przeznaczenie - z gruntu rolnego lub leśnego na grunt przeznaczony na inne cele. A zatem, kryterium obszarowe 0,5 ha, w niniejszej sprawie, odnosić należało do działki wskazanej przez M. G. (tj. obszaru, który ma zmienić swoje przeznaczenie), bez wliczania w to obszaru wokół niej, czy też obszaru, z którego działka wskazana przez inwestora została uprzednio wydzielona (por. wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2008 r., II OSK 738/07; podobnie wyrok NSA z dnia 10 stycznia 2008 r., II OSK 1826/06, wyrok NSA z 10.02.2010 r., sygn. II OSK 299/09). Mając zatem na uwadze fakt, że nowoprojektowany obszar, w niniejszej sprawie nie przekracza 2024m², podzielić należało stanowisko autorki skargi kasacyjnej i stwierdzić, że zaskarżony wyrok Sądu I instancji wydano z naruszeniem prawa materialnego*."

A zatem rozbieżności w definiowaniu tego pojęcia w orzecznictwie prowadzą do jego autointerpretacji przez rady gmin podczas tworzenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Ponadto przepis art. 15 ust. 2 pkt. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

Natomiast, przepisu § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego stanowi, że ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów.

Ponieważ zgodnie z przepisem art. 7 ust.1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych, przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze wymagających zgody organów wymienionych w ust. 2, dokonuje się miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, więc użyte art. 7 ust. 2 tej ustawy pojęcie *„zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia”* należy rozumieć jako obszar gruntów rolnych przewidzianych do zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze, zawarty w granicach opracowania planu, wyznaczony na rysunku projektu planu zagospodarowania przestrzennego liniami rozgraniczającymi tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

Proponowana zmiana pozwoli zatem przeciwdziałać dzieleniu zwartych terenów rolnych na mniejsze obszary wyłącznie w celu przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze z pominięciem ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Zmiana ta usprawni i jednocześnie przyśpieszy procedurę sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Warszawa, 29 maja 2012 roku

BAS-WAPEiM-1303/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych w wersji uwzględniającej autopoprawkę (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Józef Racki) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt ma na celu zmianę ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, ze zmianami; dalej: ustawa). Zmiana polegać ma na dodaniu do art. 4 pkt 29, do art. 7 ustępu 3a oraz do art. 22b – punktu 5 w ust. 1 i ustępów 3-5. Artykuł 4 pkt 29 określa definicję zwartego obszaru projektowanego na cele nierolnicze. W myśl tej definicji pojęcie to dotyczy „obszaru gruntów rolnych przewidzianych do zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze, zawartego w granicach opracowania planu zagospodarowania przestrzennego, wyznaczonego na rysunku projektu tego planu liniami rozgraniczającymi tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania". Artykuł 7 dotyczy procedury wydawania zgody na przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne. Zgodnie z proponowanym przepisem stroną w postępowaniu, które zmierza do wydania zgody, ma być wójt, burmistrz albo prezydent miasta. Artykuł 22b określa dochody budżetu województwa związane z wyłączaniem z produkcji gruntów rolnych. Wnioskodawcy proponują rozszerzenie katalogu dochodów o odsetki bankowe i odsetki z tytułu nieterminowych wpłat należności i opłat, będących takimi dochodami, oraz wprowadzenie reguł dotyczących windykacji tych dochodów, udzielania ulg w spłacie należności i opłat, stanowiących te dochody, oraz dotyczących przedawnienia roszczenia o ich uiszczenie. Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 29 maja 2012 roku

BAS-WAPEiM-1304/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych w wersji uwzględniającej autopoprawkę (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Józef Racki) z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2012 r., poz. 32) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektowanej regulacji

Projekt ma na celu zmianę ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, ze zmianami; dalej: ustawa). Zmiana polegać ma na dodaniu do art. 4 punktu 29, do art. 7 ustępu 3a oraz do art. 22b – punktu 5 w ust. 1 i ustępów 3-5. Artykuł 4 pkt 29 określa definicję zwartego obszaru projektowanego na cele nierolnicze. W myśl tej definicji pojęcie to dotyczy „obszaru gruntów rolnych przewidzianych do zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze, zawartego w granicach opracowania planu zagospodarowania przestrzennego, wyznaczonego na rysunku projektu tego planu liniami rozgraniczającymi tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania". Artykuł 7 dotyczy procedury wydawania zgody na przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne. Zgodnie z proponowanym przepisem stroną w postępowaniu, które zmierza do wydania zgody, ma być wójt, burmistrz albo prezydent miasta. Artykuł 22b określa dochody budżetu województwa związane z wyłączaniem z produkcji gruntów rolnych. Wnioskodawcy proponują rozszerzenie katalogu dochodów o odsetki bankowe i odsetki z tytułu nieterminowych wpłat należności i opłat, będących takimi dochodami, oraz wprowadzenie reguł dotyczących windykacji tych dochodów, udzielania ulg w spłacie należności i opłat, stanowiących te dochody, oraz dotyczących przedawnienia roszczenia o ich uiszczenie.

Projektowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Ustaw.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Kwestie stanowiące przedmiot projektu ustawy nie są regulowane prawem Unii Europejskiej.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje zagadnień, o których mowa w projekcie.

4. Konkluzje

Przedmiot projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych w wersji uwzględniającej autopoprawkę nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, dnia 13 sierpnia 2012 r.

Poseł na Sejm RP
Józef Racki
Klub Parlamentarny PSL

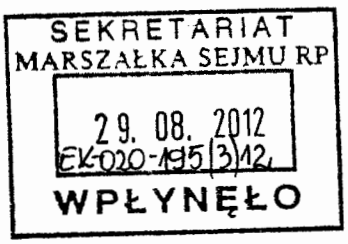

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu RP

Jako przedstawiciel wnioskodawców w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek GMS-WP – 03-153/12 w sprawie uzupełnienia uzasadnienia autopoprawki do projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, składam projekt autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych – złożonego do Marszałka Sejmu w dnia 24 maja 2012 r.

Na podstawie wymogów określonych w art. 34 ust. 2 pkt 4 i 7 w związku z art. 36 ust. 1b Regulaminu Sejmu uprzejmie proszę o uzupełnienie uzasadnienia autopoprawki.

Proszę o dodanie w uzasadnieniu na jego końcu następującej treści:

„Skutki finansowe"
Przedmiotowe zmiany nie spowodują skutków finansowych w postaci obciążenia budżetu państwa, ani jednostek samorządu terytorialnego.

„Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej"
Przedmiot autopoprawki nie jest objęty przepisami prawa Unii Europejskiej.

Z poważaniem

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

BSA I – 021 – 184/12

Warszawa, dnia 16.05.2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS
L.dz. .....
Data wpływu 17.05.2012

Pan
Lech CZAPLA
Szef
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 9 maja 2012 r. nr GMS – WP – 173 – 139/12 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy nie zgłasza uwag do ***poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.***

z poważaniem

Stanisław Dąbrowski

Stanisław DĄBROWSKI

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

BSA III - 021- 234/12

Warszawa, dnia 21 czerwca 2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS
L.dz. .....
Data wpływu 22. 06. 2012

Pan
Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 14 czerwca 2012 r., GMS-WP-173-175/12 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 p. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) nie uznaje za celowe opiniowania ***autopoprawki do projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.***

Z poważaniem

Stanisław Dąbrowski

Stanisław DĄBROWSKI

RZECZPOSPOLITA POLSKA

PROKURATOR GENERALNY

PG VII G 025/172/12

Warszawa, dnia 14.05. 2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS
L.dz. .....
Data wpływu 14.05.2012

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Nawiązując do pisma z dnia 9 maja 2012 r. nr GMS-WP-173-139/12, przy którym przekazano poselski ***projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych***, uprzejmie informuję o braku uwag do w/w *projektu* w zakresie odnoszącym się do obszaru działania prokuratury.

Z wyrazami

Andrzej Seremet

RZECZPOSPOLITA POLSKA

PROKURATOR GENERALNY

PG VII G 025/172/12

Warszawa, dnia 20.06. 2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS
L.dz. .....
Data wpływu 21.06.2012

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Marszałku

Nawiązując do pisma z dnia 14 czerwca 2012 r. nr GMS-WP-173-175/12, uprzejmie informuję, iż nie zgłaszam uwag do przekazanej autopoprawki do ***projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych,*** w zakresie obszaru działania prokuratury.

Z poważaniem

Andrzej Seremet